

nost při výstavbě rozsudku. To platí i o sporech zvláště složitých (§§ 245 č. 1 a 2 zák. a 255 uh. c. ř. s.). I tu soudce pronikl-li věc a ujasní-li si kostru důvodů, sám zvolí si postup nejvhodnější, neovládá-li však věc, sdělení zvláštní skutkové podstaty bude mu a opravným stolicím málo platno. Doporučuje se proto bezvýminečný postup podle otázky XIV. c).

XV. Zevní úprava zákona.

Doporučuje se, by zachováno bylo rozdělení látky na zvláštní zákon o soudní příslušnosti a o řízení, poněvadž jednotný zákon čítal by příliš mnoho paragrafů a tím naučení zákonu by se stěžovalo.

Mimo rámec otázek dovoluje si Nejvyšší soud dáti na uvážení, by zásada § 144 rak. c. ř. s. byla důsledně provedena i v případech, kde vyneseno býti má rozsudek pro zmeškání, tak sice, že strana zameškanší rok, byla by nadále k odpůrcovu návrhu vyloučena z dalšího přednesu, ale odpůrce nezbavoval by se důkazu o svých tvrzeních a prováděny by byly za přípuštění obmeškalé strany důkazy závčas a řádně ať tou, ať onou stranou nabídnuté.

Vřele se doporučuje, by do zákona pojato bylo ustanovení § 534, odst. třetí uh. c. ř. s., zejména v tom směru, by i dovolací soud k příslušné výtce strany prozkoumal logičnost skutkového zjištění, bera arcí za pravdivé a přesvědčující výsledky dokazování, jež předchozí stolice uznaly pravdivými. Strohé stanovisko rak. c. ř. s. vede druhdy k absurdnostem.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Pachtovní smlouva, jejímž předmětem jest koncese hostinská a výčepnická, nezaniká smrtí pachtýřovou. Příspěvek k § 1116a) obč. zák. a k §§ 19 odst. 3, 55 a 56 živn. ř.

Pozůstalost po St. Č., kavárníku v P., domáhá se na J. B., majetníku domu v P., žalobou, by uznáno bylo právem, že žalo-

vaný jest povinen dodržeti a splniti pachtovní smlouvu učiněnou se St. Č., bývalým pachtýřem kavárny v P. II. o provozování hostinské a výčepnické živnosti v domě čp. 1742 v P. II. také vůči pozůstalosti a zejména, že jest povinen do 14 dnů po dání pŕihonem práva vzítí zpět oznámení, učiněné magistrátu hlav. města P. v únoru 1922 po smrti St. Č. toho obsahu, že zamýšlí provozovati živnost hostinskou a výčepnickou v základě koncese jemu v roce 1914 udělené ve vlastní režii a nikoli jako dosud pachtýřem.

Kdežto soud prvé i druhé stolice žalobu zamítl, nejvyšší soud žalobě vyhověl. D ů v o d y: Dovolání, pokud uplatňuje jako dovolací důvod nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), jest opodstatněno.

Odvolací soud zamítl žalobu se shora uvedenou prosbou z toho důvodu, že prý smrtí St. Č. jeho pachtovní právo koncese, jsouc čistě právem jen osobním, zaniklo a na pozůstalost nepřešlo. Tento názor odvolacího soudu za správný uznati nelze. U pachtovních smluv, jež mají za předmět živnostenskou koncesi, dlužno rozlišovati pachtovní smlouvu samu a její schválení živnostenským úřadem (§ 19 odst. 3 a § 55 živn. ř.). Toto schválení živnostenským úřadem jest čistě osobní, to jest uděluje se podle osobních vlastností a způsobilostí pachtýře (§ 55 odst. 2. živn. ř.). Pachtovní smlouva sama, pokud v ní jako v případě, o který se jedná, není něco jiného ustanoveno, není vázána na osobu a následkem toho platí i o ní ustanovení § 1116 a) obč. zák., že se smrtí pachtovní smlouva neruší. Proto nezanikla také pachtovní smlouva o koncesi se žalovanou ujednaná smrtí St. Č., smlouva ta trvá a přešla na pozůstalost (§ 531, 547 obč. zák.). Příklad, o který se jedná, nelze stotožňovati s případem, kde zemře majetník koncese, čímž zaniká (§ 56 živn. ř.) také živnostenské oprávnění, a protože zanikl předmět pachtu, ruší se i pachtovní smlouva (§ 1112 obč. zák.). Nezanikla také pachtovní smlouva se žalovanou ujednaná tím, že živnostenský úřad odepřel vzítí na vědomí, že pozůstalá vdova chce pokračovati v pachtovním právu zůstavitele. Takové odepření vzaté na vědomost, které by podle § 1447 obč. z. vedlo k zániku pachtovního práva, nenastalo, neboť jak ze spisů vidno, pozůstalost o pokračování v pachtu u živnostenského úřadu dosud nezakročila. Okolnost, že živnostenský úřad nevzal na vědomí oznámení pozůstalé vdovy, že bude vdovským právem (§ 56 odst. 4. ž. ř.) pokračovati v pachtovním právu manželově, ne-

padá v tomto sporu na váhu, ježto se v něm nejedná o dodržení pachtovní smlouvy vůči vdově, nýbrž vůči pozůstalosti.

Z toho, co uvedeno, plyne, že pachtovní smlouva, o jejíž dodržení vůči pozůstalosti se jedná, smrtí St. Č. nezanikla, a protože ani žádným ze shora uvedených důvodů, a což ještě jest uvést, také ani výpovědí zrušena nebyla, smlouva ta trvá. Žalovaná jest proto povinna smlouvu tu plniti a jest povinna, ježto oznámením u živnostenského úřadu, že bude sama živnost provozovati, smlouvu porušila, oznámení toto vzíti zpět.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. května 1924 č. j. R v I. 597/24.

R. v. z. s. Dr. Grešl.

I.

Versio in rem z důvodu veřejnoprávního. Příslušnost řádných soudů.

Továrna A. učinila za člena okr. nem. pokladny B. výdaj za léčebnou péči, jehož zaplacení domáhala se žalobou u okresního soudu. Tento žalobu odmítl pro nepřislušnost. Ke stížnosti pokladny však z. soud rozsudek zrušil, zamítнув námitku nepřípustnosti pořadu práva a odůvodnil toto své rozhodnutí takto:

Předpis § 1042 obč. zák., o který se žaloba opírá, stanoví zcela všeobecně, že kdo jinému učiní nějaký náklad, který by tento podle zákona byl musil sám učiniti, má právní nárok na náhradu, a nerozeznává při tom, zdali zákonná povinnost, dotčený náklad učiniti, zakládá se na právu veřejném či soukromém. Proto nelze rozhodování o žalobách, opírajících se o § 1042 upírati řádným soudům, ať jedná se o původní povinnost soukromoprávní či veřejnoprávní; jest proto k rozhodování o případné žalobě příslušný okresní soud, třebaž nárok dělníků, jež žalující strana dle svého tvrzení na místě žalované okresní nemocenské pokladny uspokojila, byl z vyřizování pořadem práva soukromého vyloučen. Nárok žalující ly na náhradu výloh za nemocenskou pokladnu učiněný jest sice do jisté míry závislý na nárocích jejich zaměstnanců proti nemocenské pokladně, není však s nimi totožný. Nelze proto souhlasiti s odůvodněním prvního soudu, že připuštěním pořadu práva nárok veřejnoprávní byl by proti úmyslu zákona přeměněn v nárok soukromoprávní. Nárok žalující továrny jest při veškeré prejudicialnosti nároku jejich zaměstnanců nárokem čistě soukromoprávním, upraveným předpisem § 1042 obč. zák. a lze jej dle § 1